विधत्ते । "यो वै नक्षत्रियं प्रजापतिं वेद । उभयोरेनं लोकयोर्विदुः । हस्त एवास्य हस्तः । चित्रा शिरः । निष्ट्या हृदयम् । ऊरू विशाखे । प्रतिष्ठानूराधाः । एष वै नक्षत्रियः प्रजापतिः । य एवं वेद । उभयोरेनं लोकयोर्विदुः [२] । अस्मिंश्चामुष्मिंश्च" इति । नक्षत्राण्येव शरीरं यस्य प्रजापतेस्तं प्रजापतिं यः पुरुषः वेद उपास्ते तं पुरुषं लोकद्वये देवा मनुष्याश्च जानन्ति । तथाविधख्यातियुक्तो भवतीत्यर्थः । यदिदं हस्तनक्षत्रं तदेव प्रजापतेर्हस्तस्थानीयम् । चित्रानक्षत्रन्तु शिरस्थानीयम् । स्वातीनक्षत्रन्तु हृदयस्थानीयम् । विशाखानक्षत्रमुरुस्थानीयम् । अनूराधानक्षत्रं पादस्थानीयम् । एवमुपास्यमानः प्रजापतिर्नक्षत्रियः । य एवं वेदेत्यादेः पुनरभिधानमुपसंहारार्थम् ॥

अथ प्रासङ्गिकं किञ्चिल्लौकिकं काम्यं कर्म विधत्ते । "यां कामयेत दुहितरं प्रिया स्यादिति । तान्निष्ट्यायां दद्यात् । प्रियैव भवति । नैव तु पुनरागच्छति" इति । निष्ट्या स्वातीनक्षत्रं तस्मिन्नक्षत्रे दत्ता दुहिता पत्युः प्रियैव भवति । किन्त्वस्ति कश्चिदन्यो विशेषः । पितुर्गृहं नागच्छत्येव । आगन्तुं मनस्तु न कुरुते । नेयं नक्षत्रनिन्दा किन्तु प्रीत्यतिशयप्रदर्शनेन नक्षत्रस्तुतिरेव ॥

अथान्यत् किञ्चिल्लौकिकं कर्म विधत्ते । "अभिजिन्नाम नक्षत्रम् । उपरिष्टादषाढानाम् । अवस्ताच्छ्रोणाये । देवासुराः संयत्ता आसन् । ते देवास्तस्मिन्नक्षत्रेऽभ्यजयन् [३] ।